

Poprvé mistry republiky

1951 Brno — Mistrovství mužů ve čtyřkách s kormidelníkem.
Zleva: J. Havlis, J. Jindra, J. Hamr (korm.), S. Lusk, M. Mejta

To všechno ti řekne Pízis, jen ho zavolej!

— Pízis?

— No přece Mirek Mejta.

Tak jsem poslechl a MIROSLAVA MEJTY (1930) jsem se dovolal.

— Třeboňské veslování? Je to ironie, ale oživení vyklíčilo za okupace, kdy byly zavřeny vysoké školy a studenti se vrátili domů, do Třeboně. Měli více možnosti soustavněji trénovat než kdy předtím. Chybělo jen poměření sil, závodění, tím více se však trénovalo. V třiadvacátém začal docházet na ostrov i můj starší bratr Karel a já mu samozřejmě dělal ocásek, třebaže to nerad viděl. Tehdy na rybníku kralovala parta Kaisršat, Bystřický, Marek, Jelínek, Viřha. Byl jsem nejmladším a tak podle zvyklostí jsem zastával funkci převozníka, pendloval jsem mezi hrází a loděnicí a pociťoval svoji důležitost víc a víc. Posloužit druhým — dobrá tradice, nevím zda platí i dnes.

Po osvobození jsme získali pár lodí, plátové z tělovýchovného střediska v Doubí, které vyřadovalo, a závodní z pražské Regaty. Tak jsme se sešli s „babíčkou“ a poprvé také s osmou. Ovšem krakorce musel vyrobit třeboňský kovář

mistr Tureček, byly důkladné a těžké, na krajské závody se pracně dávaly lodě dohromady. Závodilo se na Jordánu, Vajgaru i na Světě.

A ozvalo se i ústředí — tam hráli prim agilní veslaři z ČVK — a uspořádalo několik cvičitelských kursů, kde zájemci z mimopražských klubů byli seznamováni s metodikou výcviku i s různými styly veslování. Snad na všech přednášel či demonstroval Vojta Hvězda, náš pozdější trenér v ATK. Ty kursy jsem absolvoval tři, ale Arnošt Reischl, tehdejší duše oddílu a iniciátor všeho, co se s vesly dělo, byl určitě na každém.

To už jsem strokoval juniorskou osmu s bratry Dudáčkovými, Tlachačovými a v dorostu zase s Janem Jindrou, Luskem, Zajícem. Ve čtyřce nováčků seděl můj bratr Karel, Kouba, Spurný, Nedvěd. A pomalu se začínala formovat „Třeboňská čtyřka“. Nejvíce práce bylo se Standou Luskem, hrál moc dobře fotbal a chvíli trvalo než ho začalo veslo bavit více než míč. Zato Jirku Havlise jsme získali rychle, neboť bleskově zvládl veslařské tajnosti, měl a jistě má i dnes fortel.

Celý svět byl poblázněný Zátokem, u nás kolem Světa to nebylo jiné. Trénovávali jsme denně a v každém povětří, štreku šesti kilometrů s vesly a jinak osm kilometrů v bagančatech po cestách či v lese. To v zimě, kdy jsme na rybník nemohli. A jednou týdně jsme zasedli do gigové čtyřky, ta měla přes metrák, a rozdali jsme si obvyklou dávku, jako s outridgerem. V zimě se chodilo do tělocvičny a hráli jsme hokej, prostě vymýšleli jsme si jak si přípravu ještě ztížit. Výsledku jsme se dočkali.

V padesátém jsme vyhráli juniorky a o rok později seniorské mistrovství republiky na Kníničské přehradě. To byla obtížná zkouška — dostali jsme se na start rozjíždky na poslední chvíli a to ještě uznali pořadatelé posunuli naši jízdu na konec programu. Žádali jsme je o to telefonicky někdy v poledne z Třebíče či odkud, neboť nám nebrzdil autobus a střídavě jsme popojížděli a zase tlačili vozidlo z Třeboně do Brna od časného rána. Tu rozjíždku jsme však bezpečně vyhráli a zrovna tak i nedělní finále před čtyřkou ČVK. Nastalo zděšení, ale nám bylo dobře — Třeboň se stala poprvé mistrem Československa!

Na podzim jsem narukoval do ATK a kluci šlapali v tréninku dál, v lodi mě nahradil brácha. Cestu měli jistě ještě tvrdší, ale cíl zůstal — Helsinky. A vyšlo jim to! Setkali jsme se znovu na vojně, kde jsme s Luskem strávili pár let. Potom jsem ještě závodil za ČVK, měl jsem v Praze rodinu i zaměstnání. A to bylo to jediné, co Třeboni chybělo — pracovní příležitosti, aby mladí lidé nemuseli za prací do světa.

Nikdy nezapomenu na pana učitele Štefla, tělocvikáře na meštance, jak nám dával do těla, na hodiny a dny při kopané, házené, na bicyklu a v loděnici. A v zimě na hokej, který hrají za odboráře i dnes. Po padesátce. Ale ještě jedno bych rád připoměl — na ostrově byla kniha, ve které jsme zaznamenávali nejruznější příhody ze závodů, z tréninku, zájezdů, prostě vše čím parta žila. Asi se ztratila, zničila, nebo ji má někdo v úschově a zapomněl na to. To by bylo jubilejní početně! Pro všechny, pro pamětníky i současníky.